

NOTA AUTORULUI

Aceasta este versiunea definitivă a *Războiului etern*. Există alte două versiuni, iar editorul meu a fost îndeajuns de amabil pentru a-mi permite să clarific lucrurile aici.

Cartea pe care o țineți în mână este cea care a fost scrisă original. Ea are însă o istorie destul de întortocheată.

Este o ironie a sortii, deoarece ulterior a obținut premiile Hugo și Nebula, ca și titlul de „Cel mai bun roman“ în alte țări, însă *Războiul etern* n-a fost lesne de plasat în anii 1970. A fost respinsă de optsprezece edituri înainte ca St. Martin's Press să decidă să-și asume riscul. „O carte destul de bună“, era reacția uzuală, „dar nimeni nu vrea să citească un roman science fiction despre Vietnam.“ După douăzeci și cinci de ani, majoritatea tinerilor cititori nici măcar nu descoperă paralele între *Războiul etern* și războiul aparent interminabil în care am fost implicați pe atunci, iar asta este foarte bine. Cartea este despre Vietnam, pentru că acela a fost războiul la care a participat autorul. Dar este în primul rând despre război, despre soldați și despre motivele pentru care noi credem că avem nevoie de ele.

În timp ce romanul era examinat de editorii aceia, a fost de asemenea serializat în revista *Analog*. Editorul revistei, Ben Bova, a însemnat un ajutor remarcabil, nu numai în redactarea cărții, ci și pur și simplu pentru existența ei! I-a oferit un loc important în

revistă, iar girul acordat de el a atras atenția Editurii St. Martin's Press asupra romanului, decizând să-l publice în ediție cartonată, deși până atunci nu se mai ocupaseră de science fiction.

Ben a respins totuși secțiunea mijlocie a romanului, o nuvelă intitulată „You Can Never Go Back“. Mi-a spus că-i plăcea cum era scrisă, dar o considera prea pesimistă pentru publicul lui *Analog*. Așa că i-am scris o nuvelă mai optimistă și am pus „You Can Never Go Back“ în sertar; până la urmă Ted White a publicat-o în revista *Amazing*, ca o coda la *Războiul etern*.

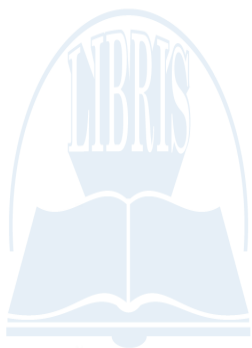
În momentul acesta, nu sunt sigur de ce n-am reintrodus mijlocul original când a fost acceptată cartea. Poate că nu m-am încrezut în propriul meu gust sau poate că, pur și simplu, n-am vrut să-mi complic viața. Dar acea primă versiune a romanului este practic versiunea *Analog*, cu „limbaj și situații mai orientate spre adulți“, cum se spune la Hollywood.

Ediția broșată a acelei versiuni a fost retipărită timp de șaisprezece ani. Apoi în 1991 am avut oportunitatea de a repune în drepturi versiunea mea originală, care apare acum pentru prima dată în Marea Britanie. Datele din carte sunt acum destul de caraghioase; majoritatea oamenilor înțeleg că în 1996 nu am intrat într-un război interstelar. Inițial alesesem anul acela, pentru ca să fie abia posibil ca ofițerii și subofițerii să poată fi veterani ai Vietnamului, și am decis să lăsăm lucrurile așa, în ciuda anacronismului evident. Gândiți-vă la acțiune ca având loc într-un univers paralel.

Dar poate că este cel real, și noi suntem într-un vis.

JOE HALDEMAN

Cambridge, Massachusetts

SOLDATUL MANDELLA

1

– În seară asta vă vom demonstra opt modalități silențioase prin care puteți ucide un om.

Vorbise un sergent care nu părea să fie cu cinci ani mai în vârstă decât mine. Așa că, dacă ucisese vreodată un om în luptă, silențios sau altfel, o făcuse în pruncie.

Eu cunoșteam deja optzeci de modalități de a ucide oameni, însă majoritatea erau destul de zgomotoase. Mi-am îndreptat spinarea în scaun, am adoptat o expresie de atenție politicoasă și am adormit cu ochii deschiși. La fel au procedat majoritatea celorlalți. Învățasem că la orele de după cină nu se programa niciodată ceva important.

M-a trezit bâzâitul proiectorului și am privit un material video scurt care demonstra cele „opt modalități silențioase“. Unii actori trebuie să fi avut creierile spălate, fiindcă au fost uciși cu adevărat.

După vizionare, o fată din rândul întâi a ridicat mâna. Sergentul a încuviințat din cap și ea s-a sculat în poziție de repaus. Nu arăta rău, dar avea ceafa și umerii prea musculoși. Toți pățesc asta după câteva luni de cărat ranița.

– Domnule sergent (până la absolvire, trebuia să-i „domnim“ pe toți), mi s-a părut că cele mai multe dintre aceste metodele sunt... lipsite de sens.

- De exemplu?

- De exemplu, uciderea prin lovirea în rinichi cu lopata de infanterie. Vreau să vă întreb, când o să avem cu adevărat *numai* lopata de infanterie și nu un pistol sau un cuțit? Și de ce să nu-l lovim în cap?

- Pentru că ar putea purta cască, a replicat logic sergentul.

- În plus, este posibil ca tauranii să *nici nu aibă* rinichi!

- Probabil că nu, a strâns din umeri sergentul.

Eram în anul 1997 și nimeni nu văzuse vreun tauran; nici măcar nu se descoperise vreo bucațică de tauran care să depășească dimensiunile unui cromozom carbonizat.

- Metabolismul lor, a urmat sergentul, este similar cu al nostru și trebuie să presupunem că sunt creaturi la fel de complexe. *Trebuie* să aibă puncte slabe, vulnerabile. Voi veți afla unde sunt. Asta-i important, a împuns el ecranul cu degetul. Țștia opt condamnați au mierlit-o spre binele vostru, pentru că trebuie să aflați cum să-i ucideți pe taurani și s-o puteți face, indiferent dacă aveți un laser de un megawatt sau o coală de șmirghel.

Fata s-a așezat fără să pară foarte convinsă.

- Alte întrebări?

Nimeni n-a ridicat mâna.

- Perfect. Drepti!

Ne-am ridicat clătinându-ne și el ne-a privit cu o expresie de așteptare.

- Lua-v-ar dracu', domnule, a răsunat salutul obosit.

- Mai tare!

- LUA-V-AR DRACU', DOMNULE!

Una dintre tehnicile psihologice mai puțin inspirate ale armatei.

- Așa-i mai bine. Nu uitați, mâine în zori avem aplicație. Deșteptarea la 3:30, raportul la 4:00. Cine-i găsit în pat după 3:40 face o tură. Rupeți rândurile!

Mi-am închis fermoarul salopetei și am traversat zăpada spre cantină, pentru o cană de soia și o iarbă. Întotdeauna făcusem față cu cinci-șase ore de somn și acesta era singurul moment când puteam rămâne singur, uitând puțin de armată. Câteva minute am

privit știrifaxul. Încă o navă dăduse colțul, în sectorul Aldebaran. Asta se petrecuse acum patru ani.

Se pregătea o flotă de represalii, dar aveau nevoie de alți patru ani să ajungă acolo. Până atunci, tauranii aveau să sigileze toate planetele portal.

Când am revenit la dormitor, toți trăgeau aghioase și luminile principale fuseseră stinse. Compania nu-și revenise după cele două săptămâni de instrucție selenară.

Mi-am trântit hainele în dulăpior, m-am uitat pe graficul de culcare și am văzut că aveam cușeta 31. La dracu', exact sub radiator!

M-am furișat cât mai neuzit prin perdea, ca să nu-l trezesc pe cel de lângă mine. Nu puteam să văd cine era, dar nici că-mi păsa. M-am strecurat sub pătură.

- Ai întârziat, Mandella, a căscat un glas.

Era Rogers.

- Scuză-mă că te-am trezit, am șoptit.

- Nu-i nimic.

S-a tras spre mine și m-a prins în linguriță. Avea trupul cald și mulțumitor de moale.

Am bătut-o pe coapsă cu ceea ce speram că fusese un gest frățesc.

- Noapte bună, Rogers.

- Noapte bunicică, armăsarule.

Mi-a răspuns printr-un gest mult mai explicit.

De ce întotdeauna ai parte de alea obosite când ai chef de acțiune și de arzoaice când cazi din picioare? M-am resemnat înaintea inevitabilului.

2

- Haide, băgați *material*! Grupa cu grinda! Sus, mișcați-vă curu'!

În timpul nopții zona fusese afectată de un front atmosferic cald și ninsoarea se transformase în lapoviță. Grinda din